

Arrest

nr. 156 331 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 november 2015 wordt ten aanzien van verzoeker besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw,

[P.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 14/04/2015).

Het feit dat betrokkene verklaart dat zij bij haar pleegmoeder en pleegzussen inwoont en de mogelijke adoptie in België niet is geofficialiseerd omdat dit in Suriname niet gebruikelijk zou zijn, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat zij mantelzorg nodig heeft en toont niet dat zij geen andere familieleden heeft in Suriname. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat betrokkene ingeschreven is als student aan de Universiteit van Gent, (attest bij administratief verslag PZ Gent van 04/11/2015) geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. fHet recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te studeren dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Betrokkenes kans op studeren wordt haar dus geenszins ontnomen. Doch zij dient zich wel in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 24.08.2014 via Amsterdam de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo. Nadat zij zich voor taalkunde had ingeschreven aan de Universiteit van Gent, diende zij op 28.10.2014 een aanvraag tot verblijf als student op basis van artikel 58 en 59 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd op 16.03.2015 onontvankelijk verklaard omdat betrokkenes legaal verblijf verstreken was sedert 02/10/2014. Deze beslissing is op 14.04.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Vervolgens diende betrokkene een een

regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd eveneens onontvankelijk verklaard op 04/11/2015. Deze beslissing is op 04/11/2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het feit dat betrokkene verklaart dat zij bij haar pleegmoeder en pleegzussen inwoont en de mogelijke adoptie in België niet is geofficialiseerd omdat dit in Suriname niet gebruikelijk zou zijn, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij toont immers niet aan dat zij mantelzorg nodig heeft en toont niet dat zij geen andere familieleden heeft in Suriname. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene ingeschreven is als student aan de Universiteit van Gent, (attest bij administratief verslag PZ Gent van 04/11/2015) geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te studeren dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Betrokkenes kans op studeren wordt haar dus geenszins ontnomen. Doch zij dient zich wel in regel te stellen met de vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Reden van de beslissing:

[...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Waar verzoeker in het verzoekschrift mededeelt dat hij een "bijlage 26quater" aanvecht, blijkt er in de huidige stand van het geding geen dergelijke beslissing te zijn genomen ten aanzien van verzoekster. Het beroep is in die mate onontvankelijk.

2.2. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover verzoekster zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies zit vevat, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de rechtspleging

De verwerende partij werd ter terechtzitting niet vertegenwoordigd zodat zij, overeenkomstig artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet, wordt geacht in te stemmen met de vordering.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekster is opgesloten met het oog op terugleiding naar de grens, er werd een repatriëring voorzien op 12 november 2015. De tijdigheid van de vordering wordt niet betwist.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het voorzichtigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, evenals machtsoverschrijding.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet vatbaar is voor beroep welke voldoet aan de grondvoorwaarden voor een effectief beroep.

Doordat artikel 3 EVRM een absolute bescherming toekent

Doordat nagelaten heeft de bestreden beslissing aan de raadsman van verzoeker over te maken daar waar hiertoe uitdrukkelijk werd verzocht.

Terwijl verzoeker recht heeft op een schorsend beroep – ten gronde.

De absolute bescherming van artikel 3 en het verbod op onmenselijke behandeling eveneens van toepassing indien in het kader van een aanvraag houdende 9bis VW de verzoeker de onmogelijkheid wordt geboden om ten gronde voor de Rechter zijn zaak te laten behandelen.

Dat de voorwaarden waartoe een Land mag overgaan tot opsluiting (bewaring op bepaalde plaats) strikt bepaald zijn door de vreemdelingenwet en slechts kunnen toegepast worden indien er mogelijkheid is tot schorsend beroep ten gronde.

Dat verzoeker het recht heeft tegen het besluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

Op 16 januari 2014 vernietigde het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 1/2014 de wetsbepalingen over de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’. Volgens het GwH is een niet-schorsend annulatieberoep bij de RvV geen effectief beroepsmiddel in de zin van art. 13 EVRM (recht op daadwerkelijke rechtshulp). – en dus bij verlenging schending van artikel 3 EVRM welke zich verzet tegen onmenselijke en vernederende behandeling.

Het feit dat in België de toegang tot de Rechter ten gronde wordt ontnomen is de facto een onmenselijke en vernederende behandeling. De personen kunnen aldus – net zoals verzoeker – opgesloten worden zonder enig recht zich tot de rechter ten gronde te kunnen wenden.

De asielzoekers het recht op een schorsend beroep in volle rechtsmacht, met ook recht op opvang. Het Grondwettelijk Hof herhaalt in zijn arrest wat het recht op daadwerkelijke rechtshulp inhoudt zoals voorzien in art.13 EVRM volgens de interpretatie van het EHRM. Iemand die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van art. 3 EVRM heeft namelijk het recht om toegang te krijgen tot:

- een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en het gepaste herstel te bieden;
- een beroep dat van rechtswege opschortend is;
- een beroep dat een 'aandachtige', 'volledige' en 'strikte' controle mogelijk maakt van de situatie van de verzoeker.

Het Grondwettelijk Hof beoordeelt het annulatieberoep bij de RvV tegen een beslissing van niet-inoverwegingname van het CGVS als onvoldoende:

- het annulatieberoep bij de RvV schorst de beslissing van CGVS niet;
- het annulatieberoep impliceert een onderzoek van de wettigheid van de bestreden beslissing op grond van de elementen waarvan de overheid kennis had toen de beslissing werd genomen. De RvV is bij het behandelen van het annulatieberoep dus niet verplicht om eventuele nieuwe elementen in overweging te nemen. De RvV is evenmin verplicht om de actuele situatie van de verzoekers op het moment wanneer de Raad uitspraak doet ten opzichte van de situatie in hun land van herkomst te onderzoeken.

Uit deze vaststelling besluit het Hof dat het annulatieberoep geen effectief beroepsmiddel is in de zin van art. 13 EVRM.

Om na te gaan of art.13 EVRM geschonden is, moet het Grondwettelijk Hof rekening houden met alle mogelijke beroepen waarover asielzoekers uit veilige herkomstlanden beschikken. Ook een beroep tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering (een repatriëring) naar het land waar zij risico zouden lopen op een schending van art. 3 EVRM, valt hier onder.

- Als de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering imminent is, kunnen asielzoekers van wie de asielaanvraag niet in overweging was genomen een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringend noodzakelijkheid (UDN). In zulke gevallen kan de gedwongen verwijdering op zijn vroegst gebeuren vijf dagen na kennisgeving van de maatregel tot verwijdering. Die termijn mag niet minder dan drie werkdagen bedragen.
- De RvV heeft bij meerdere arresten in algemene vergadering geoordeeld om ervoor te zorgen dat een UDN procedure voldoet aan de vereisten van art.13 EVRM, dat de bepalingen van de Verblijfwet in die zin moeten geïnterpreteerd worden dat de UDN procedure die ingesteld is binnen de gestelde termijn de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering schorst tot de RvV zich uitspreekt. Hetzelfde geldt voor de Raad in gevallen waar het UDN beroep wordt ingesteld na de vijf dagen maar binnen de beroepstermijn om een annulatieberoep in te stellen (30 dagen).
- Het Grondwettelijk Hof merkt op dat die uitbreiding van de schorsende werking van de UDN procedure slechts uit rechtspraak van de RvV voortvloeit en niet uit een wetwijziging. Verzoekers hebben dus niet de rechtszekerheid dat Dienst Vreemdelingenzaken zijn praktijk in alle omstandigheden aan de rechtspraak van het EHRM heeft aangepast.
- Het Hof merkt verder op dat de RvV ook in de UDN procedure slechts overgaat tot een wettigheidscontrole van de verwijderingsbeslissing. De RvV is niet verplicht om rekening te houden met nieuwe elementen noch met de actuele situatie van de verzoeker.

Het Grondwettelijk Hof besluit om deze redenen dat de vordering tot schorsing bij UDN geen daadwerkelijk beroepsmiddel is in de zin van art. 13 EVRM.

Tenslotte gaat het Grondwettelijk Hof na of dit verschil in behandeling tussen asielzoekers uit 'veilige herkomstlanden' en andere asielzoekers redelijkerwijs verantwoord is. Het Hof kijkt daarom naar de bepalingen van de Europese Procedurerichtlijn (Richtlijn 2005/85/EG), die de aangevallen wetgeving omzet.

De Procedurerichtlijn en de interpretatie van de relevante bepalingen door het Hof van Justitie van de EU laten wel degelijk toe om een aparte en versnelde procedure in te stellen voor asielzoekers uit landen die als veilig worden beschouwd.

Toch mogen lidstaten die asielzoekers geen 'fundamentele waarborgen' ontzeggen, zoals het recht op een daadwerkelijk beroep. Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU veronderstelt een schorsend beroep bij een autoriteit met volle rechtsmacht. Artikel 39 van de Procedurerichtlijn veronderstelt een volledig onderzoek in beroep van de grieven met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

Het verschil in behandeling tussen asielzoekers uit 'veilige herkomstlanden' en andere asielzoekers is om deze redenen volgens het Hof niet redelijk verantwoord.

Het Hof vernietigt de volgende bepalingen:

- artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging [en de verwijdering van vreemdelingen] en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten";*
- in artikel 39/81, eerste lid, van de voormelde wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 3 van de voormelde wet van 15 maart 2012, de woorden "en 57/6/1".*

De overheid beraadt zich nog over de concrete gevolgen van dit arrest. Er zijn nog geen instructies van de overheid of en hoe asielzoekers uit 'veilige herkomstlanden' wiens asielaanvraag door CGVS niet in overweging wordt genomen, voortaan een schorsend beroep in volle rechtsmacht kunnen indienen bij de RvV, en materiële opvang of steun kunnen krijgen. Wellicht komen dergelijke instructies er pas als het arrest van het GwH gepubliceerd is in het Belgisch Staatsblad.

- Voorlopig zijn de lopende beroepsprocedures veilig herkomstland bij de RvV 'bevroren'. Er zijn nog geen instructies voor het behandelen van lopende beroepen en voor het indienen van nieuwe beroepen.*
- Voorlopig krijgen deze asielzoekers nog geen opvangplaats toegewezen van Fedasil. De POD MI besliste ook nog niet of OCMW-steun kan terugbetaald worden. Asielzoekers die geen opvang of steun krijgen, kunnen wel een beroep indienen bij de arbeidsrechtbank en kunnen hierbij het arrest van het Grondwettelijk Hof inroepen.*

Het is zo dat het arrest van het GwH gevolgen heeft voor verzoeker aangezien deze slechts een annulatieberoep kan indienen:

Verzoekster heeft een geldige aanvraag 9bis VW ingediend en wenst de mogelijkheid te bekommen om de beoordeling hiervan in het kader van een behandeling ten gronde te laten beoordelen.

Dat de bestreden beslissing ook manifest verkeerde informatie bevat aangezien de eerder aanvraag houdende weigering verblijf enkel werd afgewezen om redenen dat deze aanvraag niet tijdig (door de stadsdiensten) werd overgemaakt waardoor er geen rechtsgeldige beslissing meer kon genomen worden.

Verzoekster die de aanvraag initieel indiende met haar stiefzus én met bijstand van stiefmoeder en diens dochter, door de stadsdiensten, die zelf een fout naar termijn hadden gemaakt werd aangeraden om een aanvraag 9bis VW in te dienen.

Dat er dan ook geen sprake is van een meervoudige aanvraag of een beroep tegen de eerdere weigering, maar wel een aanvraag die in feite en in rechte verantwoord was.

De stadsdiensten – en politie – zijn zich terdege bewust van het gegeven dat er sprake is van een gezinsleven met sterke familiale binding.

Door de lopende studies is het bovendien niet ernstig om midden in een studiejaar een beslissing houdende weigering te nemen. Dat bij een zorgvuldige analyse van het dossier, rekening moet gehouden worden met de familiale situatie en met de lopende studies.

Het middel is dan ook ernstig:"

3.2.2. Verzoekster lijkt het middel op te hangen aan de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Zij betoogt daarbij, verwijzend naar allerhande rechtspraak en bepalingen, dat zij recht moet hebben op een beroep met volle rechtsmacht. Verder maakt verzoekster een amalgaam van opmerkingen over de procedurele

tekortkomingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij haalt er zelfs de asielpcedure bij, evenals het recht op materiële opvang en het begrip "veilige herkomstlanden".

Nergens blijkt dat verzoekster ooit een asielaanvraag heeft ingediend, evenmin brengt zij enig concreet element aan dat op enigerlei wijze in verband kan worden gebracht met een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het aangevoerde "middel" wordt door verzoekster op geen enkele wijze in verband gebracht met de bestreden beslissing. Nergens in haar uiteenzetting bespreekt verzoekster de juridische grondslag of de feitelijke vaststellingen die tot de bestreden beslissing hebben geleid. Een dergelijk doelloos citeren van rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, internationaalrechtelijke bepalingen, procedurele beschouwingen en dergelijke, zonder de minste cohesie en zonder enig raakvlak met de bestreden beslissing, kan niet worden beschouwd als een "duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden".

In die mate is het middel onontvankelijk.

Waar verzoekster *in fine* van het middel nog aanvoert dat zij een aanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen opschortende werking heeft en als dusdanig niet belet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op een van de gronden vermeld in artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster nog kritiek uit op een weigeringsbeslissing die werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dit geen betrekking op de thans bestreden beslissing en is de grief vreemd aan de onderhavige zaak.

Het enige middel is, in de mate het onontvankelijk is, ongegrond.

4. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en in artikel 43, §1 van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT